

La pesca de les navaixes.

Els rius que desemboquen en les costes de Huelva formen platges d'arena fina, que són la seua benedicció i el seu malefici; una crida a la urbanització, que rosega les platges.

Encara que mai aconseguix devorar la vida del lloc. Davall l'aigua, centenars de criatures guanyen la batalla contra l'onatge i contra l'acció humana: gorgònies, briozous, algues, ...

Tots necessaris perquè hi haja grans peixos, com l'aranya... i perquè els pescadors troben quelcom que atrapar en els seus nasas.

En el fons dormen xarxes, caps i trossos de metall, records de navilis naufragats, cobertes desolades, sense mariners, que ara només habiten epífits de mil colors. Corals, ascidias, gorgònies,... anemones, esponges... Peixos com les donzelles... i les espinoses escórporas.

L'alcatruz és l'art tradicional per a pescar polps. Alguns d'eixos cànters jauen en el fons, perduts, o ja abandonats i substituïts per altres més lleugers de plàstic.

I és que l'autèntic tresor del fons del mar són els seus organismes.

Les navaixes tenen una peu musculós que els permet amagar-se molt de pressa en l'arena.

En les costes atlàntiques d'Andalusia, les navaixes —o longuerones— apreciades com són, han donat peu a la imaginació. En realitat per a atrapar-les no es necessita més que sal dins d'una botella de plàstic.

La sal, a l'entar en contacte amb l'aigua es convertix en salmorra, que abocada al voltant del forat per on el longuerón s'ha soterrat en l'arena provoca la reacció del mol-lusc. Ha detectat un canvi osmòtic i la seua resposta és eixir i llançar un esquer. Si es tractara d'un depredador habitual l'esquer el despistaria.

Només que este depredador és més fort que altres i li ha estés una trampa a la seua presa.

Encara així, la tasca no resulta fàcil. Cal ser ràpid i precís per a atrapar el preat animal, que, d'una altra manera, tornarà a soterrar-se ràpidament. Si no anares per eixa rapidesa, els longuerones, amb la seua fràgils valves serien víctimes de tots els depredadors.

I encara així, el treball per a aconseguir un grapat de navaixes no és poc. Quan ja no es troben longuerones a poca profunditat, els hòmens cada vegada baixen més i permancen més temps en l'aigua per a obtindre un grapat de navaixes: eixe mol-lusc que per a uns és un plat exquisit i per a altres representa la precària subsistència de la gent del mar.